

## Гава і Лисиця (1892—1893)

Глібов Леонід Іванович

Літаючи по дворах, Гава  
Шматок ковбаски добула;  
Хоч кажуть, що вона дурна роззява,  
А до крадіжки здатная була.  
От узяла та й полетіла,  
Щоб недалечко, у ярку,  
На самоті поснідять до смаку:  
Усе було, ще ковбаси не їла.  
«Спасибі,— думає,— розумним головам,  
Що в світі потрудились,  
Усячину робить навчились;  
Поміж людьми, як кажуть, добре й нам:  
Що-небудь можна роздобути».  
Не успіла Гава носом ткнути,  
Аж і Лисичка тут стоїть  
І жалібно квилить:  
— Голубко-кумонько! Тебе я ждала-ждала,  
Аж плакала, як виглядала,  
Щоб голосочок твій почути,  
Хоч на хвилиночку про горенько забудь...  
Ти, може, серденько, того й не знаєш,  
Як гарно, любо як співаєш —  
І соловейко так не втне...  
Розваж хоч трошечки мене! —  
Прийшлось роззявитись дурному горлу:  
— Кра! кра! — а ковбаса додолу,  
Лисичка хап — і у кущі мерщій,—  
Оддячила кумі своїй!  
Прокракала роззява, огляділась —  
Чортма куми і снідання нема...  
— А щоб ти,— каже,— подавилась,  
Лукавая кума!  
Прилащиться підлиза хоч до кого:  
Солодкії слова  
Приманюють великого й малого,—  
То вже така дурниця світова;  
Про се розумні знають люде,  
Та що ж ви будете робить:  
Хто маже — не скрипить,—  
Так, мабуть, і довіку буде.

[1892—1893]

Постійна адреса: [http://ukrlit.org/hlibov\\_leonid\\_ivanovych/hava\\_i\\_lysytzia](http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/hava_i_lysytzia)